

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

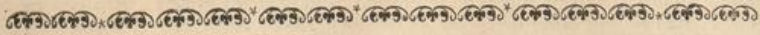
Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

III. Probatur Prophetiae Jonae γνησιότης & antiquitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Sion peccata vestra luitis, cum circumfessam videretis Hierosolimam, totamque regionem ferro flammaque vastatam, ita à reliquis gentibus criminum suorum poenas expectam. Non alio igitur detorquendam hanc pericopen ratus est Aben Ezra, non Tremellius, non alii plerique sacrorum Librorum Interpretes.

DE PROPHETIA JONÆ.

I. *Disputatur de Jonæ patria, II. & etate. III. Probatur Prophetie Jonæ veritas & antiquitas. IV. Ex libro Jonæ quedam manarunt Græcorum fabula. Disputatur de vera significatione vocis גֹּבִיא. V. Refelluntur argumenta Adversariorum. Unicum argumentum.*

I. **D**E Jona quoque controversia est. Scribunt Hieronymus & Isidorus, opinari Ebraeos, filium eum fuisse viduæ Sareptanæ, quem ad vitam Elias revocavit. Causa credendi hæc est, quod Jonæ patri nomen fuisse dicatur Amathi: id Veritatem sonat; vidua autem post suscitatum puerum dixerit Elia: *Nunc in isto cognovi, quoniam vir Dei es tu, & verbum Dei in ore tuo Veritas est: Filium Amathi dictum, hoc est Filium veritatis.* Frivola penitus & cassâ sunt hæc, ex Rabbiniis officinis profecta. Repugnat etiam locorum situs; nam Sareptanæ viduæ filium, Sareptanum & ipsum fuisse par est credere, cum Scriptura sacra Jonam de Geth-Opher prodisse tradat libro quarto Regum. Situm Geth-Opher accurate indicat Hieronymus, non longe à Sephor, quæ Diocæsarea appellatur, versus Tiberiadem, in tribu Zabulonitide, ubi & Jonæ sepulchrum suâ etate ostensum fuisse ait, nonnullosque carpit, qui in alia Geth, Lyddæ, seu Diospoleos proxima, natum eum & conditum volebant; Geth illam cum Geth-Opher, Diospolin cum Diocæsarea permiscentes. Benjamin quoque in Itinerario Jonam ad Siporin in monte sepultum tradit. Idem & indigenis persuasum fuisse ait Brocardus Argentoratensis in Descriptione Terræ sanctæ. Insaniunt ergo solennia Pseudo-Epiphanius, ejusque imitator Dorotheus, cum ex terra Carjathmaum, non longe ab Azoto, (seu Carjath-jarim legere mavis, quæ urbs est tribus Judæ, longe tamen ab Azoto) ortum fuisse garriunt, & in terra Saar mortuum ac sepultum, in spelunca Cenezæi judicis. Orthonielem intelligunt, unum ex Israëlitis Judicibus, filium Cenez, cui Caleb frater Axam filiam despondens, Carjath-sepher dori dixit. Est autem Carjath-sepher, quæ & Dabir, in tribu Juda. Atqui videtur Epiphanius ille nominum affinitate delusus, Carjath-sepher confudisse cum Geth-Opher, seu Geth-Epher, scribitur enim Ebraice גֹּת־הַפֶּר, *Geth-hachepher*. At Muhammedanos delirare sinamus, qui non longe à Ninives rudibus Jonam sepultum fuisse censent, ejusque tumulum venerantur.

II. **Q**uamvis autem Elia ævo vixisse Jonam Ebraei autument, Osæ tamen, Amosi, & Isaiæ æqualem ponunt, ut testatur Hieronymus. Sic visum Abrabanieli. In eadem opinione est Eusebius, & id pati possunt optimorum Chronologorum ratiocinia. Ut ut est, tempore certe præcessit partam à Jeroboamo de Syris victoriam, ut pote quam prædixit, quemadmodum habetur in quarto Regum; ac proinde Osæ, Amosi, & Isaiæ vel minimum æquævus esse potuit. Quatuor certe Majorum, & Minorum Duodecim Prophetarum nullum superest tantæ vetustatis vaticinium. In quæ tempora vero conferendum sit Niniviticum ipsius iter, atque hujus itineris historia, plane incertum est. R. David Kimchi, aliique Ebraei, Jehu filii Namsi, & Elifai temporibus adjungunt. In Sardanapali etatem, & initium Arbacis conjicit Scaliger, & in Joasi ævum, ac propterea Niniven à Deo destinatum vult fuisse Jonam, quo solutos in flagitia & libidinem ad Regis exemplum Assyrios ad meliorem frugem revocaret. Sed parum solida hæc videtur conjectura. Profecto qui Canonem Librorum sacrorum digesserunt, in collocandis Duodecim Prophetarum libris spectasse videntur rationem temporum, ut dixi, ideoque existimasse casum hunc, vel casus certe descriptionem, Osæ, Amosi, & Abdia prædictionibus supparem esse vel æqualem. Atque hæc est Clementis Alexandrini, Eusebii, Cyrilli, Augustini, Theodoretii, longèque plurimorum Interpretum assensione probata opinio. Quanquam multo longius abit Clemens, velut pristinae desertor sententiæ, cum signum Jonæ, postremam Danielis in lacum Leonum missionem, & Tobia junioris nuptias in idem tempus conjicit.

III. **Q**uamvis autem manifesto non appareat, utrum Libellum hunc ipse scripserit

Disputatur de Jonæ patria.
3. Reg. 17. 24.
4. Reg. 14. 25.
Hier. Proem. Comm. in Jon.
& etate.
Euseb. Præp. libr. 10, c. 14.
4. Reg. 14. 25.
Scal. animad. in Euseb.
Clem. Alex. Strom. 1.
Euseb. Præp. libr. 10, c. 14.
Cyrill. Præf. in Jon.
Augustin. De civit. Dei l. 18. cap. 27.
Theod. Proem. Comm. in XII. Proph.
Probatur

Prophetia
Jonæ ymothi
& antiqui-
tas.

Jonas, ut pote qui non *ὡς θεοτόπος* de se ipse differat, genuinum tamen agnoscere se Jonæ librum posterior ætas non obscure declaravit. Nam prætermisso isto quarti Regum: *Ieroboam restituit terminos Israël, ab introitu Emath, usque ad Mare solitudinis, juxta sermonem Domini Dei Israël, quem locutus est per servum suum Ionam, filium Amathi, Prophetam, qui erat de Geth, quæ est in Opher*: quod alterius Jonæ vaticinii, diuturnitate temporis aboliti, non ejus quod superest, antiquitatem probat; manifesta sunt illa Tobix: *In hora autem mortis suæ vocavit ad se Tobiam filium suum, & septem juvenes filios ejus, nepotes suos, dixitque eis: Prope erit interitus Ninive; non enim excidit verbum Domini. Ubi Græca editio: ἀπὸδε ἴς τὴν μὴσταν, τάνων, ὃν πῶσμαι ὅσα ἐδάλοσεν ἰωνᾶς ὁ θεοφῆτης ἐπὶ τὸν νινῶν, ὃν κατισραφήσῃ. Vade in Mediæm, Fili, quia quæcumque de Ninive dixit Jonas, futurum nempe ut evertatur, credo esse eventura. Et deinde: ἢ, ῥὺν, τάνων, ἀπαλθε δαὸν νινῶν, ὃν πάρος ἔσαι ἀ ἐδάλοσεν ὁ θεοφῆτης ἰωνᾶς. Et nunc, Fili, exi Ninive, quia quæ effatus est Jonas Propheta, omnino contingent. Addam etiam testimonium è tertio Machabaico, Auctoris satis antiqui: τὸν τε βυδοθεῖσθες ἐν γαστρὶ κήσῃς ἰωνῶν τινέων ἀρῆσθες ἀπὸ μὲν ὅν πᾶσαν οὐδέσῃς ἀνδρείσας, πῆσῃ. Et Ionam pereuntem in ventre ceti viventis in profundo, prorsus illasam omnibus notis exhibuisti.*

Matth. 22, 18.
& seq. & 16. 4.
Luc. 11, 29, &
seq.
Joël 1, 13.
Jon. 4, 2.
Joël 1, 14.
Jon. 3, 9.

Ex libro Jo-
næ quædam
manarunt
Græcorum sa-
bule.
Disputatur
de vera signi-
ficatione vo-
cis נביא.
Sext. Emp.
adv. Gramm.
libr. 1, cap. 11.
Phavor, in
περίσσει &
Grot. in Jon.
1, 1.

Pater. Quam historiam recitat Christus Dominus apud Matthæum & Lucam. Hæc videntur ex iisdem fontibus & illa Joëlis, cujus librum libro Jonæ recentiorem puto: *Benignus & misericors est, patiens & multa misericordie, & prestabilis super malitia. Nempe hoc ipsum est quod dixit Jonas: Tu Deus demens & misericors es, patiens & multa miserationis, & ignoscens super malitia. Pergit Joël: Quis scit si convertatur, & ignoscat? Jonas iisdem verbis: Quis scit si convertatur, & ignoscat Deus?*

IV. At non sacræ solum, sed profanæ quoque literæ Jonæ memoriam retinent. Herculem enim, cujus famam aliorum facinoribus exornare Græci solent, finxerunt ad liberandam Hesionem, in os & alvum canis Tritonis, sive canis Carchariæ, qui ad eam depascendam mittebatur à Neptuno, insillisse, triduumque in ejus visceribus latuisse, neque hinc aliud ipsi accessisse incommodi, quam capillorum aliquot deflu- vium. Auctor Lycophron, & Lycophronis Interpres Ifacius Tzetzes: auctor quoque Cyrillus, & Theophylactus in Jonam: auctor denique Sextus Empiricus, & Phavorinus. Hoc vero discrimen adiisse eum, compage navis, qua vehebatur, soluta, narrat Æneas Gazæus in Dialogo De immortalitate animorum. Observat præterea Grotius Amythaonidas fuisse apud Græcos, quemadmodum Jonas Amathi filius inter Ebræos, & Jonæ nomen habere posse significationem hominis ex Græcia orti: nempe quod Græci Ionum nomine apud Ebræos censerentur, à Javane ducta appellatione, qui fuit Japhethi filius. Quid inde efficiat, non apponit; neque ego certe video: nam Amythaon bellum Trojanum multis præcessit annis, quo Amathi longe recentior fuit. Jonas vero, si ab Ionibus nomen habuit, ita Herculis casus fuerit adscriptus Jonæ, non vero Jonæ casus Herculi, quod absurdum est. Probabilius videtur, quod aliis venit in mentem, Arionis historiam, à nautis in mare missi, & à Delphine excepti, & Corinthum delati, ex Jonæ historia detortam esse: nam tempora, licet non omnino convenient, propius tamen accedunt, & in nomine Arionis vestigia extant nominis Jonæ; & ut hic in mari Deum oravit & Psalmum dixit, ita ille cantu delphinem delinuisse fertur. Jonas Propheta fuit, Arion citharædus: Ebræis quippe vox נביא, præter alias significationes, & Prophetam & Fidicinem notat: ut Latinis vocabulum *Vates*, designat & Prophetam & Poëtam. Sic vigesimo quinto capite prioris Paralipomenon, Alaph, Heman, & Idithun, qui fidicines fuerunt, dicuntur הנביאים כנורות. Vulgata, *Qui prophetaverunt in citharis*. Septuaginta, ἀποφθῆσθαι ὁμοίως ἐν κινύραϊ. His assentitur Syrus Interpres, & Arabs. Simile reperias paulo inferius. Sic Debhora in libro Judicum eodem afficitur Prophetisse, הנביאה, quippe saltatrix & tympanistris. Sic Debhora in libro Judicum eodem afficitur Prophetisse, נביאה nomine, cujus Canticum statim subjicitur. David ipse, non ob vaticinia solum, sed & propter psal- lendi ac carminum condendorum facultatem, Prophetæ nomen videtur esse consecutus. Manichæi, Gnostici, Nicolaitæ vatem futurorum fuisse ipsum omnino negabant: negabat & Theodorus Mopsuestenus, ut annotatur in Actis quintæ Synodi; & Prophetæ nomen, quod sæpe illi tributum negare non poterant, ad unam canendi peritiam referebant. Sed non unicus hic error nefarius Hærenicis illudit. Leguntur hæc capite decimo nono libri primi Samuel: יהקת הנביאים נבאים. Vertunt Septuaginta, ἐμολογῶσιν ἑβὲ θεοφῆτων. Vulgata, *Prophetarum vaticinantium*. Ita Syrus quoque & Arabs. At Jonathan vertit, ספרי משבחין, scribarum laudantium. Et mox, ubi Vulgata habet, *Et prophetae ceperunt, habet Jonathā, ושבו, Et laudaverunt*. Item Vulgata, *Et ambulabat ingrediens, & prophetabat*: Jonathan, *Et ivit iens & laudans, ושבח*. Vulgata: *Et prophetavit cum ceteris coram Samuele*: Jonathan, *Et laudavit, ושבח*. Vulgata demum:

1. Par. 29.
Exod. 15, 20.
Judic. 4, 4.
1. Sam. 19, 20.
1. Sam. 19, 25.